

Thám Tử

Quý Thể

Đêm xuân trăng lên cao trông giống như một lát củ cải mỏng trôi chờn vờn giữa những làn mây thướt tha như vầng sữa. Ánh trăng đi vào cửa sổ mang theo hương nhài ngan ngát rơi đầy chăn gối. Thực là một đêm thích hợp cho vợ chồng tình tự. Anh chồng để ý thấy vợ lên giường nằm rất lâu, song vẫn chưa chịu ngủ, chốc chốc xoay trở cựa quậy. Cuối cùng người đàn ông hẳn lên, lấy lược chải tóc. Ít khi phụ nữ chải tóc vào ban đêm, nhất là trước khi đi ngủ. Lần này chải tóc chỉ là một hành động vô thức làm trong nỗi bực dọc.

Chị ta nói như chỉ cho mình nghe:

- Tức lắm...

Chồng hỏi:

- Việc gì?

Vợ đáp lấp lửng:

- Ai mà chịu nổi?

Anh chồng đâm ra bực mình:

- Nhưng mà việc gì mới được chứ?

Vợ:

- Còn việc gì nữa ...

Chồng tỏ ra bất lực:

- Chịu, tôi chẳng rõ bà muốn ám chỉ cái gì. Cứ ngồi đó mà chải gỡ mà tức, tôi ngủ đây.

Quanh co một hồi người vợ mới tiết lộ bí mật: Sáng hôm qua chị ta gặp ông Thái, chủ tiệm vàng, nhà ở Cam ranh. Trốn vợ, dẫn bồ bịch đi Nha Trang du hí, chị bắt được tại trận. Chồng hỏi:

- Thế bà có chắc người đàn ông đó là ông Thái hay không? .

Vợ trả lời, giọng chắc nịch:

- Rõ mười mươi. Còn ai vào đây nữa? Ai chớ lão Thái thì tôi còn lạ gì.

Nghỉ một lúc, chị ta nói tiếp về rành rọt:

- Lão ta mặc cái áo môngtagu màu boóc-đô, quần tây xám, thứ may bằng gabađin, lảng như quần lính của đàn bà. Đội mũ phớt màu đỏ, nhưng dùng lâu dơ quá ngả sang màu nâu.

Anh chồng ngạc nhiên không ngờ vợ mình lại bỏ công quan sát, một cách tỉ mỉ như là một "thám tử", người đàn ông mà anh chỉ mới biết sơ qua chứ chưa quen. Anh vẫn còn hồ nghi nên hỏi tiếp:

- Bà đứng trước mặt ông ta, hay ở bên cạnh, hoặc nhìn từ phía sau?

- Đứng sát một bên, nghe được cả tiếng nói.

- Ông ta có nhận ra bà không?

- Để cho "đối tượng" phát hiện ra mình thì còn theo dõi cái chi?

- Còn con bồ ông ta, có biết không?

- Không, ai hơi đâu biết thứ bìa ôm?

- Bà có thấy mặt cô gái ấy không?

- Có chứ.

- Già trẻ, đẹp, xấu?

- Ờ thì son phấn, áo quần, chưng diện vào, ai không trẻ, không đẹp? Với lại con mắt của mấy ông, cứ của là đẹp rồi.

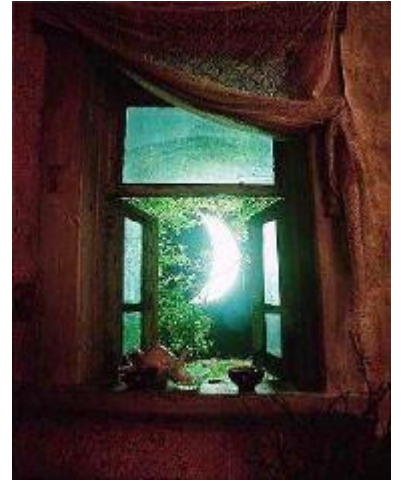
Chồng buồn ngủ quá chỉ mong vợ kể xong chuyện nên hỏi:

- Ừ, rồi sao, kể nốt đi.

- Kể gì nữa?

Anh chồng chọc vợ:

- Đã làm thám tử thì sau đó phải theo dõi tiếp hai người đi đâu, làm gì? Tóm lại bà mới chỉ thấy ông Thái đi với cô gái không phải là vợ của ông ta. Chỉ có thế, tôi tưởng chuyện gì to tát, ghê gớm lắm. Thôi nằm xuống ngủ đi.

Vợ to tiếng:

- Ngủ sao được? Chuyện đó không to tát, ghê gớm sao?

Chồng ôn tồn:

- Thế bà tính làm gì?
- Chớ để yên như thế được sao?

Chồng không làm sao hiểu nổi vợ, nói:

- Đàn bà lắm chuyện, thôi bỏ đi, việc của người khác, dây vào thêm mệt.

Chị vợ lên án. Lần này lên án chung cả bọn mây râu:

- Đàn ông đều một lũ như nhau: cầu an, ích kỷ, bàng quan, chỉ biết có mình. Đàn bà chúng tôi không để như thế được đâu. Mai tôi đi Cam Ranh nói cho bà vợ ông Thái biết, ông chồng quý hoá của mẹ ta dẫn gái đi chơi. Anh chồng nghe thế giật thót mình. Anh nghĩ tới nồi bánh canh của vợ nấu rồi không ai bán:
- Bà nói thực hả?
- Thực chứ sao không. Ông tưởng tôi không dám đi hả. Mai đóng cửa quán.
- Thế còn nồi bánh canh?
- Để con Liên bán được bao nhiêu thì bán, còn thì cả nhà thi nhau húp, khỏi nấu cơm.

Tới lúc này chồng mới biết tường tận cái tánh kỳ dị của người phụ nữ. Anh khuyên:

- Thôi, việc của người ta. Đền nhà ai nấy rạng, vớ lại mình mới trông qua, chưa rõ sự thể bên trong ra sao. Trước tiên có phải người đàn ông đó có phải là tay Thái, chủ tiệm vàng ở Cam ranh hay lộn với ai? Ngoài ra mình còn khối việc, lo việc người làm gì. Họ vớ mình cũng chẳng phải bà con hay bạn bè thân thích. Đi Cam Ranh xa xôi tốn kém, cực nhọc. Ở nhà cho khoẻ cái thân.

Vợ chẳng để chồng nói dài, chị tính chặn lại từ khi anh nói chị nhìn chưa rõ. Anh chồng nói một câu dài quá, chị giữ anh lại. Bây giờ chị cố níu lấy cái ý sau cùng để tấn công:

- Có xa xôi, tốn kém, thân hay sơ cũng đi. Để người ta tan nhà nát cửa chịu sao được.

Tự nhiên chị thốt lên câu chữ Nho thường nghe lão Đồi mọi lần nhậu say hay nói:

- Kiến nghĩa bất vi vô đồng giả.

Và chị cũng bắt chước lão giảng cho anh chồng nghe:

- Thấy việc nghĩa không ra tay sao gọi là dũng cho được?

Chồng âm ừ, nghĩ, à hoá ra con vợ quê mùa của mình Hán cũng rộng! Nhưng láo toét, đàn bà làm chẳng phải vì nhân nghĩa gì cả. Cái tính của họ là thế rồi mà. Rồi anh ngẫm nghĩ, thực đúng là "sát phong cảnh" đêm xuân trăng sáng đẹp đẽ, dễ chịu như thế này, không yêu đương hoặc tâm tình với nhau lại đem chuyện người khác ra bàn rồi gây lộn. Anh nổi xung:

- Tôi đã năn nỉ hết cách, bà không nghe thì mặc kệ, muốn làm chi thì làm.

Anh trùm kín mền đầu đuôi, tự nhủ bây giờ mẹ ta có cho, có mời, có xin cũng không thềm. Đêm trăng mát mẻ nhưng trong lòng người đàn bà thì sôi sục chỉ mong mau tới sáng mà lên đường "hành hiệp, diệt ác trừ gian!"

Sáng hôm sau cả hai đều dậy trễ. Chị vợ tuy nói thế nhưng hôm đó vẫn mở cửa hàng bán cho hết nồi bánh canh. Suốt cả buổi mai, đề tài ông chủ tiệm vàng dẫn gái được đem ra hội thảo bàn tán. Mấy cô gái, mấy mẹ sồn sồn, mỗi người một ý, nhưng cái phương án "đi Cam Ranh" được mọi người nhất trí cao. Đến 9 giờ chị ta kêu con Liên dọn quán, tắt tả đội nón ra đi.

Sáu giờ chiều mới về, mặt mày biểu lộ sự mệt nhọc lẫn bức tức. Chồng thoáng thấy biết chuyện đi bất thành. Anh cũng chẳng dám dả động hỏi han gì cả. Thế nhưng có muốn làm lơ cũng không xong. Vợ thấy chồng không hỏi, và xem nét mặt có gì đo rất đáng ghét. Chị lên tiếng trước:

- Ông vừa lòng, hả hê lắm phải không?

Câu nói đó càng củng cố thêm cái dự đoán chuyến đi thất bại. Đúng ra anh thăm hả hê, nhưng anh ta làm bộ ngờ ngạc nhiên, chỉ nhướn mắt lên. Biết vợ thất bại trong công tác điều tra, chỉ muốn gây sự, anh lựa lời:

- Đi về còn mệt, nghỉ ngơi cái đã, tôi chặt dứa xiêm uống nghe?

Vợ không cần nghĩ, nói luôn:

- Bực mình hết sức! Đi không coi ngày, gặp đủ thứ chuyện rắc rối. Mới leo lên xe đã bị móc túi hết mấy ngàn. May mà đem ít, chỉ đem vừa đủ tiền xe đi về, nếu đem nhiều mất hết cả rồi. Xe chạy chậm như rùa, rồi lại còn thùng bánh với "láp پہ" máy. Đâu có yên, một đoạn nữa gặp thuế vụ với quản lý, bắt cho đáng đời mấy con mẹ buồn nước mắt đổ đầy xe. Có sáu mươi cây số mà đi hết bốn tiếng đồng hồ, trưa trật mới tới nơi...

Người chồng nôn nóng muốn biết việc kia ra sao, hỏi:

- Gặp họ thế nào?
- Đâu có gặp!

Chồng vẫn còn hồ nghi, hỏi:

- Thế họ đi đâu?

Chị vợ đáp giọng bức bối:

- Nhà lão Thái đóng cửa, khoá trong khoá ngoài, đợi mãi không có ai về. Hỏi hàng xóm, họ nói: "Chớ bà ở đâu? Không biết gì sao? Lão Thái về bệnh viện Nha Trang mổ ruột thừa cả tháng nay rồi. Mổ xong làm sao không biết, bức chỉ, phải mổ đi mổ lại mấy lần. Mụ vợ cũng đi nuôi chồng, không có ai ở nhà cả".

Anh chồng hả dạ lắm, nhưng giả vờ hỏi:

- Thế người đàn ông bà gặp hôm nọ không phải lão Thái hay sao?

Vợ không trả lời câu hỏi này, chị ta lẩm bẩm:

- Tại sao lạ vậy kia. Hôm qua ở chợ Đầm, ai giống hệt lão Thái. Anh em sinh đôi cũng không giống bằng...

Người chồng càng thêm thích thú. Anh tính nhân dịp này cho chị ta một bài học về việc trông gà hoá cuốc, nhưng anh chưa kịp nói thì đã nghe vợ loan tin mới:

- À mà này. Lúc ngồi trên xe tôi thấy rõ thằng cha Thông, chủ lò đường ở Ninh Hoà chở một con nhỏ mặc áo đỏ, son phấn loè loẹt, vèo qua trước mặt. Thấy tôi, nó còn quay lại nhìn tôi như trêu ngươi. Thời buổi này đàn ông hở ra là trai gái.

Chồng lo lắng hỏi:

- Bà trông có chắc thằng cha thông chủ lò đường Ninh Hoà không?
- Chắc như đinh đóng cột!
- Hay lão chở vợ?

Anh chồng hồi hộp hỏi câu then chốt:

- Thế mình tính sao?

Chị vợ trả lời một cách tỉnh bơ:

- Mai tôi đi Ninh Hoà !!!

Quý Thể